

stærke Fordringer der fra Representationens Side i alt Fald tidligere vare komne frem med Hensyn til Oprettelsen af et fælles Forsvarsministerium. Denne Fordring kom ogsaa, som erede Medlemmer ville erindre, stærkt frem fra den store Forsvarskommission i 1866, og den blev derefter støttet ved begge Rigsdagens Afdelingers Tilslutning i Adressen til Hans Majestæt Kongen. Oprettelsen af et fælles Forsvarsministerium blev dengang gennemført som en foreløbig Foranstaltning, og det skjøndt de Forhold, som dengang stode paa Dagsordenen, nemlig Organisation af de to særskilte Børn, maatte mindre end meget Andet gjorde et fælles Forsvarsministerium nødvendig, idet Ordningen af de særskilte Forsvarsværn lod sig meget lettere gennemføre under to særskilte Ministerier. I det Dieblit vi derimod komne til at staa overfor Spørgsmaalet om Forsvaret i Almindelighed, altsaa om Befæstningsanlægene, er det indlysende, at Ønsket om at staa overfor et fælles Forsvarsministerium maa komme frem med langt større Styrke, thi Enhver vil kunne fatte det Urimelige i at se Krigsministeren bygge i Vandet og at se Marineministeren bygge paa Landet. En saadan Ordning er i og for sig saa besynderlig, at det ikke maa kunne ligge fjernt for Nogen at gjentage, at vi nu fremfor nogenfinde maa ønske en Sammenbragen af Forsvarsministerierne til et fælles Ministerium. Dette har ført til, at Flertallet har maattet samle Behandlingen af de her foreliggende Forslag i Et, og det har altsaa ikke kunnet henvende sig umiddelbart til de enkelte Forsvarsministre, hvorimod det har maattet henvende sig med sine Forslag til Conseilspresidenten, der altsaa foreløbig her betragtes som en fælles Forsvarsminister. Vi foreslaa altsaa her gennem vore Indstillinger til det høje Thing, at det bevilger Udgifterne til Forsvarsvæsenet under Et, medens det da, saa længe den nuværende Ordning af de særskilte Ministerier skal vedblive, maa være overladt til Administrationen at dele de givne Bevillinger paa den Maade, som de efter de paagældende Sagers Karakter maatte finde rigtig. Den tredie Hovedindvending, som blev reist ved 1ste Behandling, gik ud paa, at de Forslag, der vare fremlagte fra Regjeringens Side, gjorde saa stærke Fordringer til Statskassen, at de i en ganske væsentlig Grad maatte gribe ind i Spørgsmaalet om de andre Samfundsformer, hvorpaa der fra vor Side i dette Thing gjennem en Arrække er lagt den største Vægt. Jeg har allerede nævnt, at Forsvarsvæsenets Ordning faar en social Betydning med Hensyn til Organisation af Værnene, og disse Forslag om overordentlige Udgifter til Befæstningsvæsenet faae jo en indgribende Betydning i finantiel Henseende. Det vil da være nødvendigt at faae det Spørgsmaal klaret, hvorledes de Udgifter, som her ere bragte i Forslag, tænkes dække, hvorledes de tilsvarende Indtægter tænkes tilveie-

bragte. Ved det Forslag, som i 1872—73 fremkom fra den daværende Krigsminister, og som gik ud paa en extraordinær Bevilling af de bekjendte 17½ Mill., blev allerede det Spørgsmaal reist, hvorledes disse Penge tænkes tilveiebragte. Man fik ikke den Gang noget Svar derpaa; og dette styrkede os i den Opfattelse, at man ikke havde gjort Regning paa, at disse Udgifter virkelig skulde blive bevilgede. I 1875—76 vil Tilveiebringelsen af disse Penge efter Budgettets Tilstand unegtelig være noget lettere, end den vilde have været i 1872—73, i hvilket Aar Status ingenlunde var saa gunstig, som den nu er; men ikke desto mindre er det værd at lægge Mærke til, hvorledes det Budget, som nylig er gaaet fra os med saamegen finantiel Røis, i Virkeligheden ser ud. Det udviser formelt taget en Underbalance af ikke mindre end 700,000 Kr., men denne Underbalance er kun formel, og fremkommer kun derved, at der ikke iaar som i tidligere Aar er foreslaaet noget direkte Tilskud af Reserveconden. Dette Underskud vil altsaa kun faae Rassebetydning, og i den Henseende er jo Rassebeholdningen mere end tilstrækkelig. Vil man imidlertid se noget nøiere paa Budgettet for 1875—76, vil man finde følgende Resultat. De egentlige ordinære Indtægtsparagrafer, §§ 1—9, udgjøre et Beløb af omtrent 41,811,000 Kr., og de ordinære Udgiftsparagrafer, §§ 11—26, udgjøre 36,796,000 Kr. Men disse indeholde ikke alle de Udgifter, jeg maa forlange betragtede som ordinære; thi foruden de Udgifter, der nævnes i §§ 11—26, maa jeg, saaledes som jeg gjentagne Gange tidligere har udtalt, fordre, at de kontraktmæssige Afbetalinger paa den udenlandske Statsgjæld opfattes som en ordinær Udgiftspost, og denne Udgiftspost vil altsaa blive at lægge til de ordinære Udgifter. Disse Afdrag paa Statsgjælden udgjøre 4,846,000 Kr., og naar vi lægge disse Beløb sammen, blive de samlede ordinære Udgifter 41,642,000 Kr. De ville altsaa se, mine Herre, at de ordinære Indtægter og Udgifter i det Væsentlige balancere, idet der ved Sammenligning derimellem kun fremkommer det lille ordinære Overskud af 169,000 Kr. Jeg har ved denne Opstilling ganske ladet ude af Betragtning saavel Forbruget af Formue som Anskaffelsen af Aktiver, altsaa Indtægterne paa § 10 og Udgifterne paa § 27, idet jeg nemlig maa betragte disse som en blot Formueaanvendelse. Med Hensyn dertil vil Spørgsmaalet blive, hvorvidt det er en forstandig Anvendelse af Formuen, vi gjøre ved at sætte den i Jernbaner, eller ei. Derom kunne Meningerne være delte; men om at det er en ren og bar Formueaanvendelse, forekommer der mig ikke at kunne være mere end een Mening. Jeg har derfor ladet Hensynet dertil ganske ude af Betragtning og opstiller kun en Beregning efter Statens ordinære Indtægter og Udgifter. Det er ved et Budget af denne Bestaendighed, som altsaa i Virkeligheden kun udviser en ligefrem Balance;